

Yaşdan gileyliyəm

Bəxtiyar Vahabzadə

Mən on beş yaşımda – iyirmi yaşımda
Elə bilirdim ki, qırx qocalıqdır.
Əllyə çatıram, ancaq başımda
Uşaqılıq havası hələ qalıbdır.

Elə bil dünəndir, çiynimdə çanta
Qorğa yeyə-yeyə dərsə getdiyim.
Elə bil dünəndir, o qamış atda
Nəzil qamçı vurub “at” səyirtdiyim.

Hiss edə bilmirəm yaşımı neylim,
Ürək o ürəkdir, həvəs o həvəs...
Gah arana düşür, gah dağa meylim,
Nədir könlümdəki bu duyğular bəs?

Elə bil dünənin uşağıyam mən,
Bu eşqə, həvəsə bəzən gülürəm.
Ancaq qınamıram özümü bəzən,
Axı, nə yatdım ki, nə yuxu görəm?

Gənclikdən əlimiz üzülən kimi
Dünyadan dörd əllə yapışıraq biz.
Yaşımız ötdükcə, ağaclar kimi
Dərinə işləyir rişələrimiz.

Odur bax... həyətdə qopub vəlvələ,
Uşaqlar oynasır, dırmaşır dama.
Mən də onlar ilə tutub əl-ələ,
Qaçmaq istəyirəm uşaqılığıma.

İstərəm “gizlənpaç“ oynayım yenə,
Başıma götürüb çölü-şəməni.
Elə gizlənim ki, düşüb izimə
Heç tapa bilməsin qocalıq məni.

Ancaq yaş özünü göstərir hərdən,
Ürəkdə çox gizli döyüntülər var.
Küçədə, bayırda tövşüyəndə mən
Sanıram, yoxuşdu, daşdı günahkar.

Yolda balalardan dala qalanda,
Neyləsin bu yoxuş, bu daş bilmirəm.
Ancaq gözəlliyə heyran olanda,
Özümü oğlumla həmyaş bilirəm.

Veb direktor: Betti Bleyer
Mətni yığdı: Nərgiz Abadi
Veb üçün hazırladı: Ülviyyə Məmmədova
AZERİ.org qoyuldu: yanvar, 2004